

سرودی از منوچهر جمالی

آذرخشِ پرسش؟

روزگاری، عَقلَم ، کودک بود
 و پرسشهایش ، اسباب بازیِش بودند
 می پرسید که جهان چیست ؟
 مرز آسمان کجاست ؟
 خدا کیست ؟

با هر پرسشی که میکرد ، به فراسویم دست میانداخت
 و آنها را به بازی میگرفت
 و پرسیدن ، شادی میآورد
 هر پرسشی ، پرچم چیره گری و پیروزم بود

ولی روزی به ناگاه
 پرتابه پرسشم چرخید
 و به خودم ، بازگشت
 و درون خودم افتاد
 و نمیدانم: چرا پرسشی که شادی بخش و پیروزی آور بود
 هنگامی به خود کشید ، سوزنده و درد آور شد
 و چرا آنچه به بازی میانگيخت و شادی می بخشید
 جد شد ، و درد آورد
 از روزیکه « خود » ، پرسش شده است

دیگر، در جستجوی پاسخ به هیچ پرسشی نیستم
این « خود » بود که به هر پرسشی ، پاسخ میداد
تا « خود » ، هنوز، پرسش نشده بود

آنگاه که آدرخش پرسش ، در « خود » افتاد
« خود » ، حریقی سوزان شده است
وجهان پیرامونم ، سرد

ومن ، در آرزوی بازگشت کودکی ام